

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ
Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви
до вірних та всіх людей доброї волі

*Ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде,
і будете моїми свідками в Єрусалимі,
у всій Юдеї та Самарії і аж до краю землі (Ді. 1, 8).*

Дорогі в Христі!

Від 11 до 18 серпня цього року в Києві проходив Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви. На нього прибули єпископи УГКЦ з України та поселень, а також відповідальні за наших вірних у Росії, Казахстані, Греції та Білорусі. Під час нарад і молитовних застанов ми відчули, що сьогодні Святий Дух кличе нашу Церкву з новою силою проповідувати Слово Боже, як тим, хто вже є вірним нашої Церкви, так і тим, хто ще очікує на Хрещення в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Господь кличе нас, навчаючи кожную сучасну людину, берегти все те, що наш Божественний Учитель нам заповідав (пор. Мт. 28, 19–20).

Це апостольське служіння, свідомість того, що ми послані Христом ділитися нашою вірою, є завданням усіх охрещених в ім'я Пресвятої Тройці. Нині всім дітям нашої Церкви потрібно розпалити в собі вогонь Духа, за словами Христа: «Вогонь прийшов Я кинути на землю, і одного хочу – щоб він розгорівся» (Лк. 12, 49). Апостол же Павло застерігає: «Духа не гасіте!» (1 Сол. 5, 19).

Святий Дух зійшов на апостолів у день П'ятдесятниці. Сповнившись Духом, вони вже більше не боялися бути свідками Христа. Кожен віруючий християнин, отримавши того самого Святого Духа у таїнстві Миропомазання, покликаний не затримувати цього дару тільки для себе (щоб не загасити його), а щоразу сильніше розпалювати світильник особистої віри в Бога, поширюючи її на інших: роздмухуючи вогонь Святого Духа в серцях тих, хто зрікся своєї віри або віддалився від Христової Церкви; даруючи цей вогонь тому, хто його ще не має; зігріваючи і просвічуючи серце того, хто терпить холод і порожнечу та блукає в темряві незнання люблячого Бога-Отця.

Цими днями підсумовуємо Рік віри, який ми, як діти Христової Церкви, пережили, відповідаючи на заклик Святішого Отця – Папи Римського, а водночас завершуємо і ювілейні святкування Хрещення Русі-України. Святкуючи ці знакові події, ми наново усвідомлюємо собі, що віра для нас, українців, завжди була нашою спільною підвалиною, –непорушною Божою силою, яка 1025 років тому завдяки провидінному та богоугодному рішенню св. рівноапостольного князя Володимира вчинила нас соборним народом, невід'ємною частиною єдиної, святої, соборної і апостольської Церкви. Віра була рівно ж тією силою, яка дозволила нашому народові вистояти у важких випробуваннях, так що за святим Іваном Богословом можемо з вдячністю визнати: «І оце перемога, яка перемогла світ: віра наша» (1 Ів. 5, 4).

Наша Українська Церква завершує цей рік особливої Божої благодаті в Римі, святкуючи золотий ювілей перенесення мощів нашого великого святого – священномученика Йосафата Кунцевича – до базилики Святого апостола Петра. Дивлячись на приклад цього великого святого й інших новомучеників та ісповідників віри ХХ століття, ми вчимося від них цінувати, як великий скарб, дар святої віри та нашу приналежність до святої Вселенської Церкви, що її наш Божественний Спаситель збудував на скелі Петрі, як рівно ж – свідчити про нашу віру в сучасному світі, передаючи її дітям та ділячись нею з усіма, хто шукає і потребує спасенної Божественної благодаті.

То ж сьогодні, стоячи при гробі святого Йосафата в базиліці Святого Петра в Римі і духовно єднаючись з усією повнотою нашої Церкви, ми «єдиним серцем і устами» заносимо подячні молитви до престолу Всевишнього, дякуючи Йому за всі благодаті, що їх отримала наша Церква впродовж століть її історії, а зокрема – за ласку вірності Христові у важких десятиліттях переслідувань минулого століття. Те, що наша Церква зуміла вистояти в тих надзвичайно важких обставинах, було не нашою людською заслугою, а, передовсім, даром Господа Бога, Який не допустив, щоб ворота пекельні здолали Його Церкву (пор. Мт. 16, 18). Цю силу Божої благодаті добре розуміли самі ісповідники віри. Невипадково першою молитвою, яку промовив блаженний священномученик Миколай Чарнецький, повернувшись із заслання до Львова, була пісня прослави Господа «Тебе, Бога, хвалимо!». Нехай же буде прославлений Господь не тільки в численних мучениках та ісповідниках віри минулого століття, – нехай Він буде прославлений у житті кожного віруючого сьогодні, нехай буде прославлений і в сучасній історії нашого українського християнського народу!

Щоб віра в нашому народі не погасла, ми, християни, маємо зберігати її живою в наших серцях, родинях і парафіяльних спільнотах, так щоб вона, як те світло, поставлене на свічнику (пор. Мт. 5, 15), показувала шлях до Бога іншим людям. Якщо людина посправжньому глибоко вірує, то вона відчуває внутрішню потребу ділитися своєю вірою, передавати її іншим. Слова молитви перед причастям неможливо розділити: «Вірую, Господи, й ісповідаю...». Віра завжди пов'язана з ісповіддю – визнанням своєї віри перед іншими людьми. Христос навчає: «Хто вірує в мене, як каже Писання, то ріки води живої з його нутра потечуть» (Ів. 7, 38). Людина, яка вірою поєднана з Богом – джерелом живої води Духа Святого, має природну потребу, бажання поєднати всіх людей із Богом. Як неможливо стримати бистої ріки, так само неможливо стримати свідчення віри, місійного запалу християнина і його особистої потреби ділитися своєю вірою з ближніми. На цій дорозі свідчення віри можуть траплятися перешкоди і загрози, як це показує історія Церкви. Сьогодні, у часи задекларованої релігійної свободи, небезпечним явищем, яке приводить до відречення від віри в Христа, є переконання, що бути християнином можна лише на особистому рівні. Віру в Бога часто хочуть представити як приватну справу людини, – справу, яка нікого іншого, окрім неї особисто, не повинна стосуватися. За такого розуміння віруючому можуть відмовляти в праві публічно визнавати свою віру. Проте коли і сама віруюча людина, під тиском зовнішніх обставин чи зі страху перед можливими насмішками з боку світу, соромиться виявляти те, що вона є християнином, не має відваги

свідчити своєї віри ні словом, ні ділом, тоді вона неминуче наражається на небезпеку її втратити. Бо хто не ділиться своєю вірою, той поступово її зрікається. Каже Христос: «Хто, отже, буде соромитися мене й моїх слів перед цим родом перелюбним та грішним, того посоромиться і Син Чоловічий, коли прийде у славі Отця свого зі святими ангелами» (Мр. 8, 38). Тому ми, будучи свідомі цієї заповіді Христової, прагнемо й бажаємо, щоб у житті кожного сина і дочки УГКЦ розгорівся вогонь живої віри і щоб цей вогонь почав передаватися через наших віруючих іншим людям у місіонерському пориві.

Подібно як Святий Дух у день П'ятидесятниці укріпив апостолів і послав їх проповідувати Євангеліє, Він сьогодні і нас посилає до людей, – посилає до нехрещених, далеких від Бога і Церкви, даруючи нам місію іти і зробити Христовими учнями всі народи. Христос неначе підкреслює незвичайність цієї місії: «Ось посилаю вас, немов овець поміж вовків» (Мт. 10, 16), – і водночас заспокоює: «Не бійсь, маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося дати вам Царство» (Лк. 12, 32). Виконуючи цю місію, нам, подібно до апостолів, потрібно «вийти назовні» і піти назустріч іншим, – вийти за межі своєї конфесії, народу, сім'ї, щоб зустрітися з людьми іншої віри, дітьми інших народів і культур, урешті-решт, із нашими сусідами. Якщо ми, сповнені місійного духу, почнемо це робити, то зі здивуванням з'ясуємо, що ті «інші» вже давно на нас чекають. Адже слово віри має особливу вагу там, де в словах зневірилися, а діяльна любов оживляє те, що завмерло від байдужості й без нас не оживе.

Наші місійні кроки мають бути скеровані не тільки до людей, далеких від Христа і Його Церкви, а й до «своїх», охрещених, але не практикуючих своєї віри. Їх теж ми маємо привести до Христа. Наше свідчення віри духовно підкріпить наших охрещених братів і сестер, нагадає їм про їхнє християнські коріння, допоможе зрости у вірі завдяки нашому свідченню справжнього християнського життя.

Однак першим і найважливішим місцем, де маємо вірно зберігати, плекати й передавати скарб святої віри, є наші сім'ї та родини. Хочемо особливо підкреслити, що першими вчителями віри для дітей є їхні батьки. Ніхто: ані священник, ані сестра-монахиня, ані катехит – не може замінити батьків у виконанні цього священного обов'язку, який вони взяли на себе в день Хрещення своєї дитини – виховати її на зрілого християнина, здатного жити євангельськими заповідями у своєму житті, згідно з напутніми словами, що їх промовив священнослужитель, передаючи запалену свічку хресним родичам: «Прийми оцю горючу свічку і старайся у всьому житті твоєму просвічуватися світлом віри і добрих діл, щоб, коли прийде Господь, ти міг світло вийти йому назустріч його зі всіма святими й увійти беззаборонно у чертог небесної слави його і царювати з ним в безконечні віки». То ж нагадуємо батькам і матерям, дідусям і бабусям, що найцінніший дар, який вони можуть і повинні дати своїм дітям та внукам на дорогу в доросле життя, є дар живої віри. Цей дар важко переоцінити, адже від нього залежить і дочасне життя, і вічне спасіння ваших дітей і внуків. «Бо, – скажемо словами слуги Божого митрополита Андрея, – що ж варте таке життя, яке не веде до спасення?! Направду кажу вам: ліпше цей короткий вік на цьому світі пережити у нужді та терпінні, а після смерті доступити вічного щастя, ніж тих кілька літ на цьому світі пережити хоч би й в найбільших багатствах, щасті та силі, а після

смерти бути виключеним від усякого блаженства та й засудженим на вічний плач! «Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапастить власну душу?» (Мт. 16, 26)».

Щоб допомогти кожному вірному нашої Церкви ділитися своєю вірою, розпалити в собі місійний дух, Синод Єпископів нашої Церкви постановив проголосити в усіх наших парафіях Декаду місійності, до активної участі в якій закликаємо всіх дітей Української Греко-Католицької Церкви – душпастирів, ченців та черниць і вас, улюблені в Христі миряни. Вона проводитиметься щороку впродовж десяти днів між святами Вознесіння Господнього і Зіслання Святого Духа. Подібно як апостоли в ті дні перебували в молитві, щоб «зодягнутися силою з висоти» в день П'ятдесятниці, так і ми в молитві відкриватимемося на «силу з висоти», якою звершуватимемо ті місійні діяння, що на них надихне Святий Дух і благословить Церква.

Закінчується Рік віри, проголошений Вселенською і нашою помісною Церквою. Але продовжується наше життя вірою. Нехай же всемилостивий Господь благословить кожного з нас, щоб наша віра не маліла, але щоб ми, живучи в Божій благодаті, могли і наших братів утверджувати у вірі (пор. Лк. 22, 32). Нехай нашою Провідницею на дорогах віри буде Пресвята Богородиця та всі святі й праведники українського народу!

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога-Отця, і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами!

**Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви**

+ СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
14 листопада 2013 року Божого,
у день Святих чудотворців і безсрібників Косми й Дам'яна

*Отцям-душпастирям доручаємо зачитати вірним це Пастирське послання після кожної
Божественної Літургії у неділю, 24 листопада цього року*